

Lipcsei Márta
Felhasadt lét I.

Felhasadt lét

anyagtalan közeg
 valahova átvezető
 a végtelent talán
 meghatározó
 villogó dimenziók
 halmaza
 visszaontja
 a mozdulatlan
 tekintetek
 kérdéseit
 fáziseltolódások
 tömegét
 mintha a Teremtő
 adáshibáit
 szeretné
 korrigálni

Gravitáció

szívedet kicserélték
 már csak álmodó sivatag vagy
 a gravitációk mindensége is
 összekapaszkodó
 emlékezetekbe költözött
 térvágányokra irányít
 hangosbeszélők a
 szálakra bomló lét
 bejáratai felé terelnek

Léttengerbe

az árvizek mind belé ömlenek
 jégesők maradványai
 de az egyetemesebb
 valóságosabb kérdések is
 a nyugalom illata
 a tudatok halk lebomlásai
 lelkünk zsibbadásai
 kibogozhatatlanul lebegnek
 a lelkiismeret vattatömegei
 a mélységek felé irányulnak
 kegyelemért tátozó aranyhalak
 a remény köreit róják

Időprésben

már folydogál a leve
 a sejtekből kipréselt
 aszút a távoli célok ízesítik
 fáradt nézések szétesése
 savasságot ad a múlt jelen és
 jövő finoman fűszerezik
 a szomorúság kesernyés íze
 a szájból marad
 megtört mozdulatok a pohár alján

Léthuzat

nem kellett volna kinyitni azt az ablakot
 a lét ajtaja már úgymint nyitva volt
 az elénk táruló időhegyek csúcsai
 már ködbe burkolóztak
 a megvillant látvány
 mint éhes automata
 nyeli az életérméket
 az álomszeletek
 mozdulatlanul
 elmosódó tekintettel
 túlélni szeretnének

Létvilág

a fényt csíkokra szabdalja
 a fehér éber emléke még él
 a dolgok szívét keresgéljük
 lángnyelvek előszobájában várunk
 kezünkben horgokkal
 hátha rájuk akad valami
 a hitből és a bizalomból

A földhözragadt lét

a földre rajzolta a kört
 villámlás dörgés forgósél kísérette
 különváló patakok rajzolódottak ki
 mint kidudorodó lüktető erek
 gyorsított életparódia
 érzékelt a létfelszín
 egész szerkezetét
 gyomrába fájdalom hasított
 a védőgáton állt a viharban
 és ráébredt hogy valójában
 nem tud semmit

A lét tengelyén

azt hitte egy tengely körül forognak a lét dolgai
 az eszmék csak úgy lineárisan felfüggeszthetők
 (eldugott sarkokban a nemlinearitás is felfedezhető)
 az összerakós játék darabjai felvonókon közlekedtek
 már csak a gondolatok terjedési módjaival kéne foglalkozni

Létbizonytalanság

gondolati tájképek sorakoztak
 a tudás tökéletlenül lüktetett
 az emlékezetek határozottan lazultak
 a bizonytalanság csokra virulni kezdett
 a háttérkontúrok fókuszai foltokká váltak
 kinyílt a kétségbeesés világának ajtaja

Létváltozások

a félelem ponyváin örvénylik a változás
 a lét medrében sodródnak örvénylenek a vizek
 partjain omlanak a világ dolgai összeszedni
 azt a keveset ami lehet hogy csak látszatként
 létezik a felszín tükréről visszaverten
 közönyök fintora az eredendő kór piszka
 mely nem tűnik el soha

Kifordított lét

agytornakísérletek visszhangzik a Teremtés
 az Úr fülében a holtak csendes ritmusütemei
 az élők pillanatnyi túlélés-dobpergései
 a vigasztalanság rémült nyüszítései
 az utolsó sóhajok ragadós vicsorításai
 a kifordított lét a nap hevétől próbál
 kölcsönt kérni

A lét agyagedényei

a napok közönye a sártengerré dagadt magányok
 és a nap égeti újabb agyagedényeit önfeledt mozdulatok
 mintázzák a csontként összeragadt reménypillanatok
 akaratházainak falát útszélen álló jövő hiába integet
 az öröklét lagúnái fölött közlekedő égi gondolatokon
 visszafelé élt életünk menekül

A lét vakolatdarabjai

dombokká nőtt rögeszmék
 érezni hogyan magyarázzák a jövőt
 a lét vakolatdarabjai fáradtan hullnak
 álmutasok a csatlakozásokat szeretnék elérni
 az élet csodáját a kétségbeesésekből kihámozni
 lombosodó kívánságok a tudás termeiben barangolnak
 a bölcsesség is elindul keresi a megfelelő koponyákat

A lét lapjai

minden gondolatban már ott lappang néhány másik
 bő esőzések után megtelnek a múlt kútjai
 találmokra újabb lapokra nyílnak a lét lapjai
 reggelre elfelejtett arcok tűnnek az idegenségbe
 szemünkben őrzött öntudatunk is elenyész
 közlekednek a rozsdás idő szirmai
 váratlan menetrenddel összezavarják a reményt

A lét bora

tüszögés köhögés ha felkavarjuk a lét porát
 rejtett zugok árnyékban maradt részletek
 törekeny biztosítékok jövőt temető életek
 ébredések sikátoraiiban isszuk a lét borát
 rossz évjárat a kocsmaasztalon a beletörődés
 mindent megbocsát készül a némaság
 mint kordivat előtted a félig telt pohár

Antal Attila

Ki nem tud feledni

1.

A szél átfúj rajtam
felhők tömök a számat
világgá növesztem magam
mindenné a semmi

nem szűnik légszomjam
éhem túl nagy a mának
világként is világtalan
ki nem tud feledni

2.

A szél átfúj rajtam
(nem szűnik légszomjam)
felhők tömök a számat
(éhem túl nagy a mának)

világgá növesztem magam
mindenné a semmi
(világként is világtalan
ki nem tud feledni)

3.

Ki nem tud feledni
világként is világtalan
éhem túl nagy a mának
nem szűnik légszomjam

mindenné a semmi:
világgá növesztem magam
felhők tömök a számat
a szél átfúj rajtam

Lantfutam a nyári hölgyről

Érkezése búzaföldek
aranyló kedve
együttlétünk szél ringatta
fűszeres mező
búcsúja esőre álló
bársonyos szempár

nézem lomb-szobámból
a harmat megeste ösvényt
hol barna haján nemrég
vörös árnyalat játszott
messzi aratók nevetése
cseng át az erdőn
örömöm mélyén az idő
útilapu-szomorúsága
s vériz a számban

Veteránok

A „Hogy a virág megmaradjon” című antológia még élő szerzőinek

Félre a gyógyszerfüggő álmokkal
egy portyát még harcostársak utoljára
jöjjenek tréfavácsaink
demizsonhordozóink is egy szálig
lelket lehelni a
csillagokhoz méltatlan éjbe
rúgni holdfényport énekes úton
tündérek vas-szavú próféták nyomában
egy portyát még a jelen pusztaságába
bátran veteránok: „öreg katona
nem hal meg csak a ködbe vész”

Séta (2004)

Baka Györgyi

Fényszögek

Égből zuhanó fényszögek,
hasítsatok benső lényembe!
Álmokat érlelő időmet eltékoztam,
megkövültek rossz szokásaim.
Amit átszúr tisztaságotok,
az már úgyis régóta halott.

Tücskök cirpelnék gyér füvek közt
a betontömb szélénél...
Legbelül, a sejtek között telítettség
vagy hiány feszít?
Elbújtat az anyanyelv vagy
kitárja ismeretlen mélységeim?

Lehet, hogy letéphetetlen
szavakból szótték Baka-ingem?
Meddig kucorgok magzatpózban
a bezárt kapu előtt?

Az ébredező hajnali mezőre
lágyan simuló Veronika-kendőt
akkor terítéd arcomra, ha
megnyílok az önátadás örömének?

Máriás József

Hála Neked/neked

*Cs. Varga István hetvenöt évének ajándékai, amit ő kapott,
amit ő adott*

„Vere dignum est iustum est”

Mondhatnánk: stílszerű, hogy a 75. születésnapja határán méltatásunkat e szép latin szavakkal vezessük be, köszöntsük dr. Cs. Varga Istvánt. Őt, aki évtizedek óta – Toldi Éva szavaival – „a jó, a szép, az igaz és a szent fundamentumán él, tanít és alkot; hit és erő sugárik szavaiból, könyveiből, de emberi gesztusaiból is”; ki nek tetteit évtizedeken át „a jó ügyek mellé állás tanúságtevő bizonyágtétele és a jó ügyek mellé hívás igyekezete” vezérelte. Köszöntsük Őt, aki Rab Zsuzsa szavaival vallotta/vallja: „Ki mondja el helyettünk, amit csak mi tudunk elmondani? (...) Senki más.” Köszöntsük azt az Embert, aki a legszebb pályát – tanítani szóban és írásban – választotta élethivatásul. „A magyartanítást nemzetépítő hivatásnak tartom. Két világformáló és megtartó erőben hiszek: az imádságban és a munkában. Mindkettőre szüleim adták az első, máig érvényes példát... De már azt is tudom, az élettől kapott ajándékokat meg kell osztanom másokkal, adósságaimat elődeim, kortársaim és utódaim iránt is törlesztenem kell.” Ha mind e szándékok forrásvidékét keressük, eljutunk a magvetés éveire – a kapuvári szőlői házhoz, a győri bencés gimnázium, a debreceni egyetem padjaiba, eljutunk az oroszországi tanulmányi évhez – eljutunk a kiteljesedést hozó edelényi gimnáziumi, az egri főiskolai, a debreceni és budapesti egyetemi katedrához, a gazdag eszmeiséget hordozó kötetekhez, megszámlálhatatlan előadásához, tanulmányaihoz. Az általa követett élet- és cselekvési modellek közt ott találjuk Váci Mihály sorait: „Nem elég jóra vágyni: / a jót akarni kell! / És nem elég akarni: / de tenni, tenni kell!” És tette, hittel, akarattal, kifogyhatatlan energiával, tudva-tudván, hogy „igazi értelmiségi rangot csak a szellemi munka, a valódi tudás és műveltség adhat”. Ez vezette a folytonos önképzés, a szellemi gyarapodás, gazdagodás útján, életműve megalkotásában, vonzó, igényes stílusa, választékos nyelvezete kiformalásában. Jeszenyin tanulmányozása során tudatosult benne, hogy „a nyelv a lélek kulcsa”. Megtanulta, mégpedig milyen határfokkal!

Szép példázata, visszaigazolása, visszhangja ennek a 60. születésnapja alkalmából megjelent, előtte tisztelgő *Cum honore Cs. Varga István* című kötet, a „hall-

Cs. Varga Istvánt szeretettel köszöntjük, Isten éltesse sokáig!